

[I. A. Hansen.]

Det giver, som sagt, et ganske interessant Indblik i de lukkede Kulisser indenfor Regeringspartierne.

Nu vil jeg sige til den højtærede Forsvarsminister overfor den Forklaring, han her giver, at selv om han maaske, da han først fremsatte Forslaget i dette høje Ting, var uvidende om, at der manglede i Hundredevis af Befalingsmænd, saa var han i hvert Tilfælde den 6. December i Fjor fuldkommen vidende om denne Misère. Der staar i Vagtkorpsforslagets § 6: „I fornødent Fald kan de 5 Afdelinger udvikles til 10“. Og da Udvalget saa sidste Vinter spørger ham: Ja, men hvordan skal det gaa til i Praksis? saa svarer den højtærede Forsvarsminister under 6. December 1929 med Navn og Adresse under, med „L. Rasmussen“ og „Forsvarsministeriet“ under:

„Naar Korpset udvikles til 10 Afdelinger, sker dette ved, at *Antallet* af de ovenfor anførte Afdelinger fordobles. *Mandskabsstyrken* indenfor de enkelte Fodfolksgrupper reduceres dog med 25 pCt.“ Man lægger een til, og man trækker to fra o. s. v. — det er Metoden.

„*Enkadreringen* af de enkelte Grupper m. v. vil i Hovedsagen komme til at svare til den ovenfor angivne, idet dog *Antallet* af Vagtmestre eller Reservevagt-mestre ved Fodfolksgrupperne nedsættes fra 4 til 3 paa Grund af Reduktionen af *Mandskabsstyrken*.“

I et senere Svar, under 19. Februar, siger den højtærede Minister:

„Vagtkorpsets 5 Afdelinger kan i fornødent Fald udvikles til 10, hvilket vil sige, at man under Bevogtningsforhold, naar Forholdene gør det ønskeligt at kunne disponere over flere Afdelinger, kan udvikle 10 Afdelinger paa den i Besvarelsen af 6. December 1929 omhandlede Maade“.

Svaret af 6. December giver en udførlig Anvisning paa, hvor mange Befalingsmænd hver Gruppe og hver Stab skal bestaa af. Ud fra den Anvisning, som altsaa er givet af den højtærede Minister selv, var det, at jeg forleden dokumenterede, at der mangler 770 Befalingsmænd i Forslaget; det staar fast, det er indrømmet af den højtærede Minister; da han ikke kan benægte det, forsøger han en Parade. Han siger: Ja, men efter den nugældende Ordning, efter Hærloven af 1922, har man heller ikke uddannede Korporaler nok under fuld Mobilisering, men saa tager man bare og udnævner menige til Underkorporaler og Korporaler. Det vil man selvfølgelig ogsaa gøre i mit

Forslag, siger den højtærede Forsvarsminister. Nej, det vil man ikke, for det kan man ikke efter dette Forslag. Der staar i Hærloven af 1922 udtrykkelig for hvert Vaaben, at menige kan udtages til Underkorporaler ved Genindkaldelse; men der staar intet tilsvarende i den højtærede Ministers Forslag, og saa har man ikke Lønningerne til det, man har ikke Lønninger til de 680 Overkonstabler, som den højtærede Minister ganske roligt har droppet, og hvis den højtærede Minister udnævner dem alligevel, saa kommer Hovedrevisionen efter den højtærede Minister. Men her strakte altsaa den højtærede Minister fuldkommen Gevær. Han staar og mangler 770 Befalingsmænd, og han har ikke andet at sige til det end, at hvis der kan opnaas Forstaaelse i øvrigt, saa skal han med Fornøjelse sætte dem ind. Ja, det skulde den højtærede Minister gøre alligevel, for sin egen Skyld og for Lovforslagets Skyld. Han har selv angivet, hvad de skal bruges til. Uanset om den højtærede Minister kommer til Forstaaelse med os andre om en Lov, vilde jeg dog mene, at det maa ligge i hans egen Interesse snarest muligt at bringe Mening i sit eget Forslag, og det henstiller jeg altsaa til ham at gøre.

Men, som den højtærede Minister altsaa strakte Gevær overfor min Kritik paa dette Punkt af Lovforslaget, saaledes gør han det overfor alle andre Punkter i den Kritik, jeg rejste forleden Dag. Ikke paa et eneste Punkt forsøger han et sagligt Forsvar for sit eget Forslag. Han er i Sandhed ogsaa i saa Henseende en i Verden enestaaende Forsvarsminister.

Jeg slaar altsaa fast som Resultat af denne Forhandling, at der er glemte 770 Befalingsmænd; Befalingsmandsgrupperingen er, naar Korpset skal udvikles til fuld Styrke, fuldkommen haabløst umulig; der findes i Forslaget ingen Arbejdssoldater; naar Afdelingerne skal ud paa større Øvelser, er der intet i Forvejen organiseret Lægekorps, det skal improviseres; der er intet paa Forhaand organiseret Forplejningskorps, det skal ogsaa improviseres; der er intet teknisk Korps, det skal ligeledes improviseres. Uddannelsen af Mandskabet er ganske umulig, og Officererne faar ingen nævneværdig Øvelse i at føre Mandskab i større Grupper. Dette er, samlet i en Sum, Resultatet af den saglige Forhandling, der er ført i disse Dage.

Jeg rettede forleden et Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister i Anledning af hans Udtalelser til „Nationaltidende“ om at ville væрге Grænsen mod Urostifttere; jeg spurgte ham og Regeringen: Tør De